Anne tarafından Çerkes olduğumu ileri yaşlarda öğrendim ve beni etkilemedi. İnsanların ne oldukları anne veya babalarının (babam Kıbrıslıdır) kökeniyle değil, yaşadıkları sosyalizasyonla belirlenir. Kendimi Türk olarak hissediyorum ve bütün Türkler gibi benim kökenim de karışıktır. Merak da etmedim.

Zaten Türk kendi başına fazla anlam taşımaz; hangi Türk?

Almanya'da beş yıl Demokratik Sosyalizm Partisi (PDS) Frankfurt il yönetiminde bulundum. Bana "birçok yönünle sen Almansın, sadece başka yerde doğmuşsun" derlerdi. Bu belirlemenin nedeni disiplin ve çalışkanlıktı.

Bir insanda bu iki özellik yoksa, gerisi çok da önemli değildir; yıllardır böyle düşünürüm.

Kızımın sevgililerini hiç merak etmedim. Alman arkadaşları ona "Baban Almanlaşmış," dermiş. Türkiye'de iken de böyleydim. Özellikle kız çocuklarına ek baskı yapan kadınları sevmem. Türkiye toplumunda kız çocuklarına yapılan ek baskıların nedeni malumdur.

Annem, anneannem ve onun annesi Çerkes…

Teyzem de öyledir.

İki kız kardeş 1940'lı yıllarda üniversite bitirmişler. Anne tarafından büyükbabam aydın bir adammış, iki kızını da okutmuş. O yıllarda ülkede lise mezunu erkek bulmak bile zordu. Hayal meyal hatırlarım, ben dört yaşındayken ölüyor.

Çerkesçeyi bilmiyorum. Öğrendiğime göre bu dilin başka adı da Adıgece imiş… Güzel ve ilginç bir isim…

Aile İstanbul'a nasıl gelmiş; anlatmadılar, bu nedenle bilmiyorum, sonraki yıllarda özel olarak merak da etmedim.

İnsanın nereden geldiği değil, hayatı boyunca ne olduğu ve ne yaptığı önemlidir.

Kökenle, anne ya da baba ile övünmek kişinin çapsızlığını gösterir. Kendisi bir şey olamamış, bu nedenle büyükleriyle veya kökeniyle övünüyor.

Anne tarafından Çerkes kökenli olmayı öğrenmemin tek yararı oldu; Çerkes erkek ve kadınları özellikle hoşuma giderdi. Nedenini bilmiyordum, hoşuma giderdi, o kadar…

Meğer kökenimiz aynıymış…

Halk oyunlarıyla aram yoktur ama eskiden beri Çerkeslerin oyunları hoşuma gider, özellikle kadınlı erkekli oynamaları…

Dillerini özgürce kullansınlar, kültürlerini geliştirsinler; gayet tabii…

Buna pek ilgim olmayacak, karşı olduğumdan değil, öğrenecek o kadar çok şey var ki, bunlara sıra gelmez…

Bugün Çerkes soykırımının 157. yılıymış ve bu soykırım pek bilinmez. Hakkında yapılmış incelemeler mutlaka vardır, birkaç tanesine göz gezdirmiştim. Bu soykırımın az bilinmesinin önemli bir nedeni de Türkiyeli devrimcilerin Kafkasya ve Orta Asya Türkleriyle ilgili incelemeleri faşistlere bırakmalarıdır.

Bu insanlar Türk değiller ama uzak da değiller.

Azeriler, Türkmenler, Özbekler de Türk değildir ama tarihsel olarak Türklerle önemli yakınlıkları olmuştur.

Burada Türk deyince Anadolu Türkünden söz ediyorum.

Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Enver Paşa bir bölüm İttihatçıyla birlikte Orta Asya Türklerini "kurtarmaya" gider ve Bolşeviklerle savaşırken ölür.

Çarlık Rusya'sı eskiden Türkistan olarak bilinen geniş bir alanı sömürgeleştirmiştir ve bu alan Ekim devrimi sonrasında SSCB sınırları içinde kalacaktır. Burada değişik devletler kurulur, başka bir deyişle Türkistan parçalanır ve 1991 sonrasında da birleşemez. En azından Arap ülkeleri gibi birbirleriyle savaşmazlar ama ne Türkiye'yi "efendi" olarak tanırlar ve ne de birleşme yönünde çabaları vardır.

TKP'nin 1960 sonrasında çeşitlenen sosyalist harekete bıraktığı kötü miraslardan birisi ülke dışındaki Türkilerle ilgilenmemektir. Bu alan MHP'lilere bırakılmıştır.

Sadece Sovyetçiler değil sonraki yıllarda SSCB'ye karşı olanlar da konuyla ilgilenmemiştir.

Kazakistan'a gittiğim zaman orada toplanmış birkaç MHP'li vardı. Tanrı Dağı'na atla çıkacaklardı. Kutsalmış!

Tanrı Dağı kadar Türk, Hira Dağı kadar Müslümanız denir ya…

Bu kutsallar beni hiç ilgilendirmiyor…

Bakü'de iken bir evdeki duvar halısında büyük bir bozkurt resmi vardı. Bozkurt kutsal sayılırmış. Bizdeki anlamının farklı olduğunu ve faşistlerin sembol olarak kullandıklarını anlattım. Biliyorlardı ama mitolojik olarak kutsal bir hayvanmış, o nedenle resmi halılara ve başka eşyalara işlenirmiş.

Bozkurt, mitolojiye göre, Ergenekon'dan çıkan Türklere yol gösteren hayvandır.

Neyse ki çocuk yaşta yayınlanmış Dede Korkut külliyatını bitirmiştim. O külliyat Türk mitolojisiyle ilgili önemli bilgiler verir. Mesela erkek çocukları bir kahramanlık gösterinceye kadar isimsiz kalırlar. Bir erkek çocuk kahramanlık gösterince Dede Korkut kopuzunu alıp gelir ve isim koyarmış.

Orada iken bol miktarda kımız içmiştim. Hafif alkollü güzel bir içecekti.

İmkanım olsaydı, olacağını da sanmıyorum, Kırgızları tanımak isterdim.

Aytmatov'un yapıtlarından biraz tanıyorum, bir de üçüncü üniversite eğitimimde yan bölüm etnolojide aldığım derslerden birisiydi. Orta Asya ile ilgiliydi ve Kırgızistan üzerinde özellikle duruluyordu.

Bu halkın etkisi hala süren ünlü Manas Destanı vardır.

Sünni Müslümanlar, alkollü içki haram…

Kırgızları göre alkollü içki sadece votkadır!

Müslümanlığın ihtiyaca göre düzenlenmesinin harika bir örneğidir.

Neden votkadır, diye sorulursa, Rus içkisidir de ondan…

Bu kadar yeter bu yazıda…